

ΣΟΝΕΤΟ LXXI

Σάν ξανασυλλογιοῦμαι τὴ ματιά της
 —Τώρα στολίδι τ' οὐρανοῦ—τὴν κλίση
 Τῆς κεφαλῆς, τὴν πάναγνη λαλιά της,
 Ποῦ μ' ἔχει ἀναγαλλιάσει καὶ λυπήσει,
 Πῶς ζῶ θαυμάζω· κι' ἂν ἡ ὥραία θωρηά της
 Στῆς νυχτὸς δὲν ἐρχόντανε τὴ Δύση
 —Ἡ σεμνὴ καὶ πανέμνοστη ὁμορφιά της—
 Κοντά μου, δὲ θὲ νᾶμουνα στὴ ζήση.
 Ὡ τὶ θερμὴ δεξίωση καὶ θεία,
 Καὶ πῶς μὲ προσοχὴ γλυκειὰ ἀγροικαίει
 Τὴ μακρυνὴ τοῦ πόνου μου ἱστορία!
 Στὰ οὐράνια ποῦ γι' αὐτὴν δὲν εἶναι ξένα
 Ξαναγέρνει, τὶ ἡ αὐγὴ τὴν ἀκλουθάει,
 Μὲ μάτια καὶ μὲ μάγουλα βρεμένα

ΣΟΝΕΤΤΟ CCXLI

Ψυχὴ μακάρια, ποῦ ἐδῶ κατεβαίνεις
 Καὶ τῆς θλιμένης νύχτας μου τὴ ζάλη
 Μὲ τ' ἄσβυστά σου μάτια, πῶχουν ἄλλη
 Λάμψη πιὸ ὥραία ἀπὸ τὰ θνητά, πρᾶαίνεις,
 Πόσο σ' εὐχαριστῶ, ποῦ μοῦ γλυκαίνεις
 Μὲ τὴν εἰδή σου τὴ ζωὴ καὶ πάλι
 Καὶ ξαναβρίσκω τ' ἄχραντά σου κάλλη
 Στὰ μέρη ὅπου ἐσυνεθίζες νὰ μένεις.
 Κεῖ ποῦ γιὰ σένα ἐτραγουδοῦσα χρόνους
 Τώρα γιὰ σέ, θωρεῖς, θρηνεῖ ἡ καρδιά μου,
 Ὅχι γιὰ σέ, γιὰ τοὺς δικούς μου πόνους!
 Κι' αὐτὴ εἶναι ἡ μοναχὴ παρηγοριά μου:
 Νὰ σὲ νογᾶω, ὅταν ἐρχεσαι, ἀπ' τὸ βῆμα,
 Ἀπ' τὴ φωνή, ἀπ' τὸ πρόσωπο, ἀπ' τὸ ντύμα.